

במדניה

(המשך מעמוד 9)

למחנה צבאי לבנוני, מהלך 25 קילומטרים בערך מטריפולי, הוכנס לתאים בודדים. רב החובל נחקר למשך מחצית השעה, וכל שאר אנשי הצוות במשך דקות מעטות, כשהשאלות נחברות על ענייני בטחון בעיקר. אולם החקירה הרשמית הוחלפה עד מהרה באחירה ידיוותית הרבה יותר, כשכל אנשי הצוות הוזמנו לסעודה מזרחית בחברת קציני ה"מחנה (התמריט: שאשליק, אורה, סלאט ירקות) שהתנצלו כי בגלל איסור שמן הק"א ראו אינם יכולים לכבד את אורחיהם ביין. אולם גם ללא יין היתה האחירה מרוממת: השיחה הידיוותית נסבה בעיקר על שלום בין ישראל ללבנון, שאיפה בה תמכו כל הנוכחים, אך בהסתייגות אחת — בעיית ה"פליטים. פרט לזאת, הוכיחו הלבנונים את מצאות מקיפה בבעיות ישראל, שאלו על המצב הכלכלי, שלדעתם הוא דומה בשתי המדינות ועל הקמת נמל-הקישון.

הרובים במטבח. היחס אלינו היה מצויני? דעה זאת משותפת לכל אנשי ה"צחה. כאשר הוצאו מן הנמל ניסו, למשל, שני ילדים ערביים לקרוא קריאות גנאי, הור"חקו מיד בגערות על ידי עובדי הנמל. לאחר 10 שעות נוספות בתאיהם במחנה הצבאי, הוחזרו אנשי הצחה לספינה, אולם מנהלת הנמל הציעה להם לשהות עוד לילה עד שוך הסערה. למשך לילה זה הועלו על הסיפון ארבעה שוטרים לבנוניים, שחלו מיד את רוביהם על מסמר במטבח הספינה. נהנו מן המשקאות החריפים האסורים וממשחק קלפים בתאי הצחה, שהתנהל בידדות ורעות.

לפני ההפלגה נשאל רב-החובל אם חסר לו משהו, ביקש וקיבל שימורי בשר וירקות ולחם טרי. הלבנונים סירבו לקבל תשלום עבור אספקה זאת. ביקשו את קרביץ לקבלה כמתנה. סירת מנוע לבנונית ליוותה את האנייה עד תום המים הטריטוריאליים, ולי אחר מכן נפרדו השוטרים הלבנוניים בלחי צתי"ד: "להתראות! נקווה שבקרוב יביאו ספינות ישראליות סחורות לנמלי לבנון — ולהפך."

חוק

החור ניסתם

שעה שהשופט המחוזי התלאביבי, יצחק קיסטר פסק כי על חברת הכשרת הישוב היה להופיע ולהעיד בפני בית-הדין הרבני (הגולם הזה 901), היה נדמה כי נסתם חור חוקי. החור: בו בזמן שבית-הדין הרבני הוא הסמכות היחידה בעניני אישות, אין לו כל סמכות להכריח את העדים לבוא ולהעיד לפניו.

בא כוח החברה, עורך-הדין מגדל שרף, נסה להשאיר את החור פתוח, בהגישו לבית הדין העליון עירעור (בעל 34 נימוקים) על פסק-הדין. שלושת השופטים העליונים: יצחק אולשן, ווסמן ואלפרד ויתקין, קבעו כי כל הנימוקים אינם אלא נימוק אחד גדול: אין לבית-המשפט המחוזי זכות להכריח עדים להופיע כבית-הדין הרבני.

בשבוע שעבר פסק בית-הדין העליון:

- לבית-הדין הרבני אין סמכות להכריח עדים להעיד בפני בית-הדין הרבני.
- גם לבית המשפט המחוזי אין סמכות להכריח עדים להעיד בפני בית-הדין הרבני.
- סמכות זו נתונה רק לבית-המשפט העליון בישיבתו כבית-הדין הגבוה לצדק.

פסק דין זה, שהינו בעל תוקף של חוק, סתם את החור החוקי, אך סיבך את הפרוצדורה: מעתה והלאה יהיה על המבקש להכריח את זולתו להעיד בפני בית-הדין רבני, להגיש צירע-לחנאי (בצרוף הצהרה בשבועה המפרטת את העובדות), והמשיב יוכל לתקור את המבקש כאות נפשו.

מפעלים

בהמות או ביהמה?

"אין אדם מהעלה באמנות הבמה אלא לאחר שנים ארוכות של עוני ורעב", אמר השחקן האמריקאי החתיק לונג בארימור. השבוע ביקש התיאטרון הקאמרי להפריך חוק זה, מצא דרך אשר חאפשר לשחקנים צעירים להשתלם באמנות, ללא צורך לרעוב. הדרך: הקמת כפר-אמנים, אשר יכלול גם בית-ספר דרמטי ובית-מלאכה לתפאורות. החניכים יתמחו גם בחקלאות, ויכלו להשתבץ בחיי-המדינה גם אם לא יצליחו על הבמה.

אמר מגדל הקאמרי, יצחק קדיש, אחד מיוזמי

עטים
גלובוס
עם "דיו הפלא" DW 2

הכן את אופנעך לטיוד הקיץ!
הצטייד במגן רוח ובכסאות נוחים
אצל המומחה...

מנחה
טלפון 81727
תל-אביב רח הוצל 90

אל תגרש את המלוא
הלתת גם אתה בגולות
המלוה העממי

שכר עבודה אינו זקן
כסף

ראשי מפ"ם, מק"י ו"אחדות-העבודה" מנסים לדבר על לב הפועל כאילו ברצונם וביכולתם להעלות את השכר. האומנם?

כל פועל נכון יודע:

העלאת השכר סתם, בלי הגברת הייצור, פירושה:

- ✓ ירידת כוח הקנייה של הכסף;
- ✓ עליה כללית במחירי הסחורות;
- ✓ אינפלציה דוהרת.

העלאת השכר סתם, בלי הגברת הייצור, פירושה — ירידה בשכר. הדרך להעלאת השכר היא:

- ✓ בהצמדת תוספת היוקר למדד יוקר המחיה;
- ✓ בהגברת פריון הייצור והתפוקה;
- ✓ בתוספת ותק, משפחה ומקצוע.

זוהי דרכה של מפלגת פועלי ארץ ישראל להעלאת השכר. בדרך זו שמרנו עד כה על רמת השכר ואף היטבנו אותה. בדרך זו נוסיף להתקדם.

למען הסתדרות מלוכדת מגשימה —

הצביעו